

LENGYEL ZOLTÁN

Argo Navis

(REGÉNYRÉSZLET)

A gróf akkora pofont kevert le Hermannak, hogy az megtántorodott. János meglepődött, hiszen mindenki tisztában volt vele, hogy Hermann testi ereje és állóképessége fölülmúlja mindannyiukét. Az egész az alagútnál kezdődött. Épp sötétedett. A hídon konflisok, gyalogosok indultak a pesti éjszaka felé. De Hermann, János és a gróf épp az ellenkező irányba, a budai alagút felé tartottak. A lámpagyújtogató hosszú botjával már elindult szokásos esti körútjára. Pesten már végzett, ő is Buda felé tartott. Kicsit késésben volt, gyorsan szedte lábait a gázlámpák póznái között. Ahogy Hermann, János és a gróf a budai alagút bejáratához értek, egy koldusforma, rongyos cigánygyerek szólította meg őket. *Olyan tízéves lehet*, gondolta a gróf. A cigánygyereknek hatalmas, fénylő kékeszöld szemei voltak, bár, ha jobban megnézte az ember, két szemének színe kissé eltért egymástól.

Ne menjenek be az urak, mondta nekik a cigánygyerek.

A grófnak ismerős volt a hang. Megállt. A másik kettő egy lépéssel később. A gróf visszafordult a cigánygyerek felé.

Hogy mondtad, kölök, kérdezte tőle a gróf, és közben észrevette a cigánygyerek szemeit.

Ne menjenek be az urak az alagútba, ismételte meg a cigánygyerek, majd hozzátette azt is, *hogy ha mégis bemennek, akkor valamelyikük meg fog sérülni, de az is lehet, hogy meg fog halni*.

Ne zagyválj össze mindenféle hülyeséget, te..., kezdte Hermann, de a gróf leintette, és aztán azt kérdezte a cigánygyerektől, *hogy honnan veszi, hogy ha bemennek az alagútba, akkor az egyikük megsérül, vagy talán meg is hal*.

Megálmodtam, mondta a cigánygyerek.

Mit álmodtál meg, kérdezte a gróf.

Hogy jön egy kapitány két kísérőjével az alagúthoz, kezdte a cigánygyerek, *az egyikük nagyon erős és nagy darab, kicsit lassú felfogású, a másik viszont nagyon is eszes, de nem mindig van helyén a szíve, a kapitány pedig nagyon jó ember, talán nem is ember, hanem valami szellem, ezt nem tudom, őt nem látom pontosan, mintha homály venné körül, bemennek mindhárman az alagútba, én nem szólok nekik, hanem megfordulok és követem őket, és az alagút sötétjében, a gázlámpa halvány fényében csak annyit látok, hogy többen rájuk támadnak, talán a rendőrség, talán banditák, ezt nem látom pontosan, sötét van, vért látok, egy testet a földön, talán az eszes kísérőé,*

talán a másiké, biztos, hogy nem a kapitányé, és mikor közelebb lépnék, hogy jobban lássak, fölébredek.

Egy darabig csönd volt, csak Hermann pisszegett hitetlenkedve.

Szemfényvesztés, dűnnyögte, csak pénzt akar az istenadta kölke.

János némán lehajtotta a fejét, és csizmája orrával a port kapirgálta. A gróf a gyermek fénylő kék vagy zöldeskék szemeit vizsgálta.

Akkor elmondom, mi lesz, mondta végül a cigánygyereknek a gróf. Bemegyünk az alagútba. Megértettük a kockázatot. Te ne kövess bennünket úgy, mint ahogy álmodban tetted. Megértettük a kockázatot, de ennek az ügynek a végére kell járnunk. A cigánygyerek sivalkodni kezdett, hogy ne menjenek be, mert akkor ő lesz majd a hibás, ha valami baj történik. Ráncigálta a gróf nadrágját. Hermann erre odalépett, és arrébb lökte a cigánygyereket, aki a porba zuhant. Erre jött a pofon. A gróf tenyere hatalmasat csattant Hermann arcán. Hermann megtántorodott, kissé el is kábult. A gróf fölsegítette a porból a cigánygyereket, adott neki néhány forintot, a gyerek nagy szeme még jobban kikerelkedett, a gróf finoman rácsukta a gyerek ujjait a tenyerében lévő érmékre, súgott valamit a fülébe, aztán megsimogatta a fejét, a gyerek rámosolygott, megfordult, és szaladt vissza a hídon Pest irányába.

A lámpagyújtogató épp most lépett be az alagútba. János szólalt meg:

Valamit tudnod kell, kapitány. Engem valóban kereshet a rendőrség, mondta. Vagy valaki más, a rendőrségnél is rosszabb.

És miért keresnének vajon, kérdezte a gróf.

Hermann még próbált magához térni a pofon okozta kábulatból, nagyokat pislogott.

Lopásért, válaszolta János.

Mit loptál, kérdezte a gróf.

Egy arany szobrot, válaszolta János. Sivát ábrázolja, a hindu istent, tette még hozzá, és csizmájával közben rendszertelen vonalakat rajzolt a porba.

És mi az istennek kellett neked egy ilyen szobor, kérdezte a gróf. Eladtad vagy mi, kérdezte még.

Egy nőnek loptam, neki tetszett meg, mondta János. Nekem meg a nő, tette hozzá.

Hogy lehetsz ilyen istenverte hülye, mondta neki indulatosan a gróf, de valódi harag nélkül. Mindig azt hittem, hogy legalább neked van egy csepp eszed, folytatta mosolyogva. És hogy derült ki, hogy te voltál, kérdezte a gróf, ki tudta meg egyáltalán.

A nőnek egy rendőr ismerőse, egy nyomozó meglátta a szobrot a nő lakásán, mondta János. A rendőr ismerte az előző tulajdonost, hivatalból hallott róla, hogy eltűnt a szobor, és most kérdőre vonta a nőt. A nő meg hamarosan elmondta neki, hogy én voltam. Merthogy az az átkozott rendőr engem is ismer, mondta János. A gróf keserűen újra elmosolyodott.

És hol van most az a szobor, kérdezte a gróf.

Mikor rájöttem, hogy elárult a nő, újra elloptam, ezúttal tőle loptam el, ettől a nőtől, mondta János, *és most csak én tudom, hogy hol van. Messze,* mondta János, és oldalra köpött egy hegyeset.

Nagy kópé vagy te, hallod, mondta a gróf, és finoman arcon paskolta Jánost, mintha csak egy csínytevő gyerek volna.

Na gyerünk, mert lassan eltelik a nap, mondta a gróf, és elindult az alagút bejáratára felé. Ahogy haladtak előre az alagútban, meglátták a lámpagyújtogatót, amint az alagút gázlámpáját föllobbantja. A sötétből hirtelen kirajzolódott a lámpagyújtogató csontos arca és baszk sapkája. Aztán minden csaknem úgy történt, ahogy a cigánygyerek megálmodta és elmondta nekik. Az alagút közepén, a legsötétebb részen támadtak rájuk abban a pillanatban, ahogy föllobbant az a csekély fény, melyet a gázlámpa nyújtott. A lámpagyújtogató gyorsan kereket oldott, amikor elkezdődött a csetepaté. Nem lehetett pontosan tudni, hányan voltak a támadók. Talán öten. Késekkel. János hirtelen szúrást, majd meleget érzett a háta bal oldalán, az ágyékcsigolyák mellett. Hermann erősen megfogta a támadó karját, reccsenés hallatszódot, a késelő fölülvöltött, majd Hermann óvatosan, a támadó törött karjával kihúzta János hátából a kést. János arccal előre a földre zuhant. Most Hermann is elővett egy tört az övéből, de a gróf rászólt, hogy nehogy megöljön egyet is a támadók közül. Hermannra ketten támadtak, az egyiket vállánál fogva megforgatta és földhöz vágta, a másikat pedig egy pillanattal később elsőként ököllel arcon vágta, a bal oldali járomcsontját találta telibe, a férfi száznolcvan fokot pördült, Hermann pedig talppal a hátába rúgott, mire a férfi elterült a földön. Az ártalmatlanított támadók közül kető hangosan jajongott, egyikük pedig magatehetetlenül nyöszörgött a földön. A másik két támadó, *már ha kettő volt valóban, és nem három inkább,* elmenekült. Még mielőtt az egésznek ilyen gyorsan vége lett, a gróf odarohant a fekvő Jánoshoz. Megvizsgálta a sebet. *A szúrás alig vétette el a jobb vesét,* gondolta. *A gyomorfalat megkarcolhatta. Rendben leszel,* mondta neki. Gyors mozdulatokkal fölültette Jánost, levette róla posztókabátját, majd vászoningét is, az ingből letépett néhány hosszúkás darabot, és körben a mellkasa alatt szorosán összekötözte velük a sebet, hogy lassítsa a vérzést. Előtte ráköpött, és a nyálát beledörzsölte a sebbe. János fogát összeszorítva sziszegett közben. A kabátot végül visszadta Jánosra. Hermann ügyelt, hogy a három támadó ne szökjön meg. Bár még alig-alig voltak maguknál.

Rendőrök vagytok, kérdezte őket. Az egyik, amelyik csak nyöszörgött, a fejét ingatta tagadólag.

Mit akartatok tőlünk, kérdezte Hermann most már egyenesen a nyöszörgőtől. A fiatal, feltűnően bozontos szemöldökű férfi válaszul János felé intett a fejével.

Tolvaj, nyögte ki.

És honnan tudátok, hogy erre járunk majd, kérdezte Hermann, de erre a kérdésre nem érkezett válasz.

Ki küldött benneteket, kérdezte még, de erre sem válaszoltak. Hermann a bozontos szemöldökű kabátjának a mellén egy apró emblémát: egy galambot pillantott meg. A másik kettő kabátján is ott volt a galamb.

Milyen társasághoz tartoztok ti, kérdezte őket Hermann, mi ez a galamb rajtatok. Nem válaszoltak. Hermann a bozontos szemöldökű felé lépett.

Hagyd őket, nem számítanak, szólta Hermannak a gróf. Inkább gyere, és segíts talpraállítani ezt a szerencsétlent, mondta még, és közben János jobb karját a nyakába vette. Hermann is így tett János bal karjával, majd együtt fölemelték. Fogd át a derekát is, tartsad, hogy ne nyíljon nagyobbra a seb, mondta a gróf Hermannak.

Megyünk Herz doktorhoz. Úgy látszik, nagyon fontos lehet ez a te kis lopott szerelmi szuveníred, barátocskám, mondta a gróf a még kába Jánosnak, miközben hárman lassan bukdácsolva bontakoztak ki az alagút sötétjéből, mintha közösen alkotnának egy nyomorék mitológiai lényt. Ki kell derítenünk, hogy miért, tette még hozzá. És hogy miért akartak megölni. Merthogy ha téged megölnek, soha nem kerül elő az a szobor, mondta a gróf. Mikor kiértek az alagútból, a gróf odakiáltott egy üres konflist hajtó kocsisnak. A konflis megállt. Jánost Hermann segítette föl az utasülésre. Jánosnak hiányzott az egyik csizmája. A gróf előre ült a bakra, a kocsis mellé. A Vízivároson túlra, a Császárfürdőhöz, mondta halkán, egészen a kocsis füléhez hajolva, majd elhajtottak.